

Graaf-skrifft och
grifft-minne,
öfwer kongl.
may:tz til Swerige
&c. &c. &c....

Wexionius, Olof,

1 Ic Fol.

National Library
of Sweden

Bräuf, Skrifte och Brifft-Minne /

Swer

Kongl. May:™ til Sverige 2c. 2c. 2c.

wär Allernädigste Konungz och Herres

Troo Tjenare och Commissarius i desz

Kongl. Krigz Collegio,

Den

Fordom Edle och Wälbisze / nu mehra hoos Gudh

Lwinmerligen Salige /

Herr Hindrich Sil- lienborgh /

Hwilfens Stäl behagade Gudi / så at han skyndade
med honom ifrån dhetta ålenda Lesiwernet / som medelst en stilla och
och salig / fast än altsfortidigh och affsaknelig Dödh / led
de i Stockholm d. 6 Martij. An. 1684.

Hwaruppå sedan hans Andelöse Lekamen medh en solenn, heders
wärd och anständig Begravningsz act behörigen wardt jordsatt /
och i sitt Lägerställe nehrsänckt uthi S. Catharinae Kyrckia
den 9 Januarij 1687.

Den Sahl. Herren til oförgänglig åminnelse / och desz
i Sorgen efterlättna til wälmeent Tröst /
oppieknadt af

SEDERHOLM / tryckt aff Joh. Georg. Eberdt.

Thren. Cap. I. v. 20.

Ach HERRE / see doch huru bedröfwat iag är / at dhett giöde mig
ondt i alt mitt Luf; Mitt Hierta dänger i minom Kropp /
ty iag är oppfyllt medh stor Bitterheet / uthe hafwer Swärdet /
och inne i Husfena Döden giordt mig til en Enckio.

Jerem. 22. v. 3.

Så säger HERREN / håller Rätt och Rättwiiso / och hielper den
bedröfwade uthur Baldzwardfarens Hand / och oförrätter
icke Fremblingen / then faderlösa och Anckiona / och giörer in-
gen öfwerwäld &c.

Zachar. Cap. 7. v. 9. 10.

Så säger Herren Zebaoth / dömmet rätt / och hwar och en be-
wiise Godheet och Barmhertigheet uppå sin Broder / och giö-
rer icke Anckiom / faderlösom / Fremblingom och fattigom orätt.

Exod. 22. v. 22, 23 & 24.

I skolen ingen Enckio och faderlös Barn bedröfwa. Bedröf-
war tu them / så warda the roopande til mig / och iag skal höra
theras Roop / och min Brede skal förgrymma sigh / så at iagh
dräper Eder med Swärd / och edra Husfrur skola warda
Enckior / och edor Barn faderlös.

Ed dhenna Graaf och Steen så måst
Du litted stahna
Bereeste Wandringzman; Ut låta
digh förmana
Och tae ett Warringz Ord af den
ne summa Bår/
Sommåhlloös dig och mig och al-
la Men'skior spåde

Wårt korta JN och UZH; vårt wärelbara Dde
Som gör een kort Termjn på at wi spöras döde
Från det wi födde bli. Hwars swarta SörgeNatt
Och möreka lieverie of flöttigt wüfar / att
Hwad Men'skian här och hz / hwad hon gås och glimmar/
Hur' högt des stälta Modh och dryga Tancke simmar
Uthöfwer Soofens Kretz och alla Måhrens Berg
(Een Zätte til förslag / til Wäcket man en Dwärg)
Hur' säger tag / hon sidst / fast hennes Tancke swäller
Alt öfwer Aliens befäste Dardanelier,
Går långst äth Indien om Calp' och Abyla,
Doch bädda måste och sin Keese Kärre taa
Uppå des swarta Kygg / som alla sluelin foolar
I stilla Maat / ditt man en torf til Bord ell Stoolar /
Til Huus ell någon ting / seen som een dödlig Bläst
Nu sticket Maat och Maast och Drmarne til Kast
Den digra Drätten / och all Skepsel Skahrans Herre;
Som sig kund billa in at han alztintet sinärre
An stoora Atlas war; Helas! hwad är vårt Lifs
En Leef för Döden / och ett Synckans tidsfördrif.
Du tord til äfwenhys / min KeeseMan / migh spörta
Hwem wi begrastwa här och så af Hiertat spörta?
Herr Hindrich Lillienborg, i korthet sagt / en Man
Hwars Dödh man aldrig nog tilfyllest saakna kan;
Hans Läf will man en nu medh breda Ord förtällia/
Det Bitterheeten sielf en dristar sigh at qwällia/
Och sig berömmet stelft; Nog / at han Nambnet har
Det han en redlig Man i all sin Lesnad war /
Och trodde alla wäl / och uthi allo riente
Sin Wän til willies / gaf / försträcke / halp och lånte/
Ja giord' all Willigheet som någon giöra kan
Uthi sin Nastes Nödh; Men han / som fleere / sañ

Mot all sin goda Troo sig tusentahls bedragen /
 Och måste samna den bekandte Värel-lagen /
 At Veriden gåckar den som geer sig alt för blätt /
 Betalar Skam för Tack / och altid ondt för gått /
 Walborne Fru / när man bestedlin effertäncker
 Hwad Henne särar och des säta Sinnen kräncker /
 Så är en Under at hon qwällter Stål och Bröst
 Medh tusen Suckningar / och raatar hwad til Tröst
 Man förebära kan; Hon är som högst bedröfwat
 Af Herrans tunga Hand / och Döden hastwer röfwat
 Från hennes syda bort des Hustruud och Förswar /
 Des Man / des andra hälff; och ädla Wederpaar.
 Och sedan / som man weet / der Hustruudet är borta
 Der kommer man i alt oändelin til korta /
 Och röner wärklin då at Veriden söga weet
 An uthaf Wäld och List och Drätträdigheet;
 Men som en ändras kan det Him'len täckz besluta /
 Och ingen Men'skia må emot des Domar pruta
 I dhet dhe altid ha sitt wissa Mähl och Mått
 Och dra från Herrans Hand of både ondt och gått;
 Så måst hon jämbwäl sig uti sin Sorg bestilla /
 Dhen Högfte will of wäl och menar aldrig illa;
 Den segrar i all Sorg och dämpar alt Beswär /
 Som uti Moot och Medh wedh lijka Sinne är.

Olaus O. Wexionius.

